

proti celému učitelstvu, či proti takové části učitelstva, že podle jejího významu útok proti ní se rovná útoku proti učitelstvu jako takovému, pak zůstala neprokázána leda zcela podřadná, na podstatě obvinění ničeho nemění skutečnost, k čemuž však podle § 8, odst. 3 zákona č. 108/1933 Sb. z. a n. nelze přihlídnouti. Nepochybil tedy kmetský soud, pokud měl za to, že se obžalovanému důkaz pravdy podařil, a bylo proto zmateční stížnost zamítnouti.

Čís. 5366.

Národní shromáždění je chráněno ustanovením § 14, čís. 6 zákona na ochranu republiky i v době svého rozpuštění.

Přečin podle této stati zákona lze spáchat i hanobením členů Národního shromáždění (označením všech za lumpy).

(Rozh. ze dne 17. září 1935, Zm I 939/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 28. června 1935, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 14, čís. 6 zák. na ochr. rep.

Z d ů v o d ů:

S hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že nemůže jíti o hanobení Národního shromáždění ve smyslu § 14, čís. 6 zák. na ochr. rep., když Národní shromáždění bylo v době činu rozpuštěno a tudíž vůbec neexistovalo.

Námítka je bezdůvodná. Národní shromáždění jako instituce ústavní je povoláno k výkonu moci zákonodárné pro celé území Československé republiky a dozírá na moc vládní a výkonnou. Rozpustil-li president republiky podle § 31, odst. 1 ústavní listiny Národní shromáždění, nepomíjí tím jeho existence jako instituce ústavní v řečeném smyslu; jen výkon jeho moci zákonodárné a dozorcí je jinak upraven. Podle § 54 ústavní listiny činí v době od rozpuštění do opětného sejití se sněmoven neodkladná opatření, i když by k nim bylo jinak třeba zákona, a koná dozor nad mocí vládní a výkonnou 24členný výbor, do něhož zvolí za sebe 16 členů a tolikéž náhradníků sněmovna poslanecká a 8 členů a tolikéž náhradníků senát. Z toho je zřejmo, že výkon pravomocí Národního shromáždění jeho rozpuštěním neuhasíná a že tedy Národní shromáždění jako instituce ústavní trvá i po svém rozpuštění a je i v této době předmětem ochrany § 14, čís. 6 zák. na ochr. rep.

To vyplývá i z materialí k zákonu č. 124/1933 Sb. z. a n. (tisk 2293 poslanecké sněmovny a tisk 1086 senátu Národního shromáždění, r. 1933). Uvádí-li se tu jako důvod rozšíření ochrany, které dosud podle zákona na ochranu republiky počítaly proti hanobení národ nebo národní menšina, i na Národní shromáždění, potřeba zabezpečení účinněji jeho ochranu, zvýšiti ji vzhledem k mimořádné době, kterou prožíváme a v níž nelze vystačiti s dosavadními prostředky, je tím projevena vůle

zákonodárcova, poskytnouti tuto ochranu Národnímu shromáždění v míře co nejširší, tedy i v době jeho rozpuštění. Nelze mu ji z týchž důvodů upírat ani v době předvolební, kdy rozpoutaná stranická agitace přímo svádí k útokům na republiku a ústavní činitele, a proto nezáleží na tom, že k činu došlo na volební schůzi, jejímž programem byl rozhovor o programech politických stran, kritika jich i kritika provádění programů, po případě kritika osob a rozhovor o výběru osob, vhodných pro funkci v Národním shromáždění, nikoliv rozbor (pojednání) o ústavě a ústavních institucích.

Chce-li zákon čís. 124/1933 Sb. z. a n. podle odůvodnění v tisku 2293 poslanecké sněmovny 1933 poskytnouti v § 14, čís. 6 zák. na ochr. rep. Národnímu shromáždění stejnou ochranu proti hanobení, jakou poskytuje § 14, čís. 5 zák. na ochr. rep. proti hanobení republiky, národu a národním menšinám, a přizpůsobuje-li trestní sazbu úplně trestní sazbě § 14, čís. 5, není důvodu, proč by nebylo použití výkladu jednotlivých podstat § 14, čís. 5, jak se v judikatuře ustálil, i na podstaty § 14, čís. 6 cit. zák. Lze-li tudíž podle judikatury (rozh. čís. 3337, 4912 a j. sb. n. s.) republiku a národ hanobiti i hanobením jednotlivců, tam orgánů neb úředníků, tu příslušníků hanobeného národa, není důvodu, proč nespátřovati hanobení Národního shromáždění i v hanobení všech jeho členů povšechným označením jich za lumpy. Jsou proto i další námitky stížnosti s hlediska čís. 9 a) § 281 tr. ř. bezdůvodné.

Čís. 5367.

Zákon čís. 108/1933 Sb. z. a n. o ochraně cti nevyžaduje, aby napadená osoba byla v urážlivém projevu uvedena jmenovitě. Stačí, je-li označena takovými znameními, jež jsou dostatečná, aby totožnost uraženého vůbec mohla býti stanovena.

Oprávnění k žalobě, směřoval-li útok proti »starostovi jihomoravského města, věhlasnému to příslušníku strany sociálně demokratické«.

(Rozh. ze dne 17. září 1935, Zm II 265/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu ve Znojmě ze dne 28. února 1935, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem pomluvy podle § 2 zákona o ochraně cti (čís. 108/1933 Sb. z. a n.).

Důvody :

Zmatečnou stížností obžalovaného nelze přiznati úspěch. Napadá od-suzující část rozsudku jedinou výtkou, že stíhaný článek neoznačuje soukromého žalobce jakožto osobu, proti níž projev směřuje a jíž se obsah projevu týče, takovým způsobem, že by byl soukromý žalobce oprávněn ku podání soukromé žaloby. Stížnost činí tak sice nesprávně s hlediska zmatku § 281, čís. 9 a) tr. ř., kdežto v pravdě jde tu o zmatek čís. 9 c), neboť nejde o otázku, je-li skutek obžalovanému za vinu kladený činem